

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2392/2022
21.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3898/21 од 08.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3898/21 од 08.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1219/21 од 18.05.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 54.344,00 динара, на име неисплаћене јубиларне награде са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3898/21 од 08.10.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати 54.344,00 динара на име неисплаћене јубиларне награде са законском затезном каматом од 15.06.2018. године и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, а обавезан тужилац да туженој накнади трошкове у износу од 69.000,00 динара. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Закључком Владе РС бр. 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године прописано је да се положај лица која су била запослена у Привременим институцијама Косова и Метохије уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган (чл. 135. став 1 Закона о државним службеницима). Решењем директора Управе за извршење заводских санкција Републике Србије од 29.04.2008. године, тужилац, који је био запослен у Привременим институцијама КиМ, у Окружном затвору у Гњилану, преузет је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. По доношењу назначеног решења, тужилац није радно ангажован, а наставио је да живи на територији АП КиМ. Тужилац се није обраћао туженој захтевом за исплату јубиларне награде. Висину досуђеног износа по основу јубиларне награде првостепени суд је утврдио према просечној заради по запосленом у Републици Србији за децембар 2017. године, чија је висина утврђена из дописа Републичког завода за статистику од 14.11.2019. године, као и дописа тужене од 15.11.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбу чл. 4 Закона о државним службеницима, чл. 120 Закона о раду и чл. 44 ПКУ за државне органе, оценио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код органа тужене на дан 15.05.2018. године, те да је настала обавеза послодавца да запосленом по овом основу исплати утужено потраживање са припадајућом затезном каматом. Тужена није решењем утврдила да је тужилац остао нераспоређени државни службеник, па је околност да је тужилац остао нераспоређен, јер према тврдњи тужене не постоји радно место на коме би могао да обавља рад, без правног значаја за оцену основаности постављеног тужбеног захтева, из којих разлога је обавезао тужену да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара са припадајућом каматом, колико износи просечна зарада без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за месец децембар 2017. године, на основу члана 120. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, број 25/15 ... 34/2018).

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је, с позивом на одредбе чл. 251 и 252 Закона о извршењу кривичних санкција, у вези са чл. 1 ст. 1 и 2 Закона о државним службеницима, тужбени захтев одбио налазећи да тужилац до закључења главне расправе пред првостепеним судом није доказао да се писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату јубиларне награде, па у ситуацији

када му није признато право на јубиларну награду, он не може са успехом тражити исплату по том основу.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд одлучио када је одбио захтев тужиоца за исплату утуженог потраживања.

Одредбом члана 120.став 1.тачка 1. Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Посебан колективни уговор за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), у одредби члана 46. став 2. прописује да запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине, односно јединици локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остварио право из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, тужилац је преузет из Привремених институција на Косову и Метохији у Управу за извршење заводских санкција, али је остао нераспоређен јер не постоји радно место на ком је могао да обавља своје задатке. У ситуацији када тужилац није радно ангажован, он нема право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац, од дана преузимања - 15.05.2008. године, није радио. На основу Закључка Владе тужилац је формално у радном односу код тужене са фиксним износом плате, али не остварује рад нити му се обрачунава минули рад.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије, одредба члана 46. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18) јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса (тачка 1). Није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос. Поред радног односа потребно, је, односно законом прописано, да запослени и ради, а то овде није случај јер тужилац не ради. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа, што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате тужиоцу без обрачунавања минулог рада. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић